

BĂIEȚELUL

Într-o zi un băiețel s-a dus la școală.
Băiețelul era mic,
Iar școala era mare.
Dar când băiețelul a văzut
Că intrarea în clasa lui
Se făcea printr-o ușă direct din curte,
A fost foarte fericit.
Iar școala nu i s-a mai părut
Atât de mare ca la început.
Într-o dimineață
Când băiețelul se afla în clasă,
Profesoara le-a spus elevilor:
„Astăzi o să facem un desen”.
„Grozav”, s-a gândit băiețelul, căci îi plăcea să
deseneze.
Știa să deseneze o mulțime de lucruri:
Lei și tigri,
Pui și vaci,
Trenuri și vapoare...
Și și-a scos cutia cu creioane colorate.
Dar profesoara a zis: „Așteptați!
Nu începeți încă”.
Și a așteptat până i s-a părut că toți copiii sunt pregătiți.
„Acum o să desenăm flori”, a zis profesoara.
„Grozav” s-a gândit băiețelul,
căci îi plăcea să deseneze flori.
Și a început să deseneze flori frumoase,
Și le-a colorat în roz, portocaliu și albastru.
Dar profesoara le-a zis copiilor:
„Așteptați, vă voi arăta cum să colorați!”
Și a desenat o floare roșie cu o tulpină verde.
„Acum puteți începe”, a zis profesoara.
Băiețelul a privit floarea profesoarei
Apoi s-a uitat la floarea lui.
A lui era mai frumoasă decât a profesoarei.
Dar n-a spus nimic.
A întors doar pagina
și a desenat o floare ca a profesoarei.
Era roșie cu tulpină verde.
Într-o altă zi,
Când băiețelul intrase în clasă prin ușa din curte,
Profesoara le-a zis elevilor:
„Azi o să facem ceva din argilă”.
„Grozav” și-a zis băiețelul,
Căci îi plăcea să lucreze cu argilă:
Șerpi și oameni de zăpadă,
Elefanți și camioane...
Și a început să frământa bucata de argilă:
Dar profesoara a zis:
„Stați, nu sunteți gata să începeți”.
Și a așteptat până ce toți copiii au fost gata.
„Acum o să facem o farfurie” a zis profesoara.
„Grozav”, s-a gândit băiețelul.
Căci îi plăcea să facă farfurii.
Și a început să facă farfurii de toate formele și mărimile.
Dar profesoara le-a zis copiilor:

„Așteptați, vă arăt eu cum să faceți”.
Și le-a arătat cum să facă o farfurie adâncă.
„Așa, acum puteți începe”, a zis, iar, profesoara.
Băiețelul s-a uitat la farfuria profesoarei
Și apoi la ale sale.
Îi plăceau mai mult farfuriile lui,
Decât farfuria adâncă făcută de profesoară,
Dar n-a zis un cuvânt:
Și-a transformat farfuriile într-o bilă mare de argilă
Din care a făcut o farfurie adâncă și mare
Asemenea celei făcute de profesoară.
Și foarte curând,
Băiețelul a învățat să aștepte
Și să privească,
Și să facă lucruri ca cele făcute de profesoară.
Și foarte curând
N-a mai făcut nimic de unul singur.
Și s-a întâmplat că într-o zi
Băiețelul și familia lui
S-au mutat într-o altă casă,
Într-un alt oraș.
Și băiețelul a trebuit să meargă la altă școală.
Școala cea nouă era și mai mare
Și nu mai avea nici o ușă
Prin care să intre direct din curte în clasa lui.
Trebuia să urce niște trepte înalte
Și să meargă de-a lungul unui coridor lung
Până ajungea în clasă.
Din prima zi de școală
Profesoara le-a spus elevilor:
„Astăzi o să facem un desen”.
„Grozav” și-a spus băiețelul.
Și a așteptat să-i spună profesoara ce să facă.
Dar ea n-a spus nimic.
S-a plimbat doar prin clasă.
Când a ajuns lângă băiețel,
I-a spus: „Tu nu vrei să desenezi?”
„Ba da”, a zis băiețelul.
„Ce desen să facem?”
„Nu știu până nu-l faci” îi zise profesoara.
„Cum să-l fac?” întrebă băiețelul.
„Cum îți place ție”, răspunse ea.
„Să-l colorez cum vreau eu?” a mai întreat băiețelul.
„Cum vrei tu”, a fost răspunsul ei.
„Dacă toți ați face același desen
Și l-ați colora la fel,
Cum să știu eu cine l-a făcut?”
„Nu știu”, a zis băiețelul.
Și a început să deseneze flori frumoase
Pe care le-a colorat în roz, portocaliu și albastru.
I-a plăcut această școală nouă
Chiar dacă nu putea intra direct din curte în clasa lui.

Helen E. Buckley